

endda, hvordan bornene hjælper forældrene, når de skal i kontakt med f.eks. det offentlige system. Dette kan i sig selv blive problematisk for kulturer, hvor der bliver lagt vægt på forældrenes og specielt faderens unikke status. En konsekvens kan være, at bornene sætter spørgsmålstejn ved den faderlige autoritet.

Dobbeltsoialisering – problematisk eller hvad?

Der bliver ofte fremhævet, at unge indvandrere vil have svært ved at håndtere den konflikt, der kan opstå mellem de to miljøer eller to kulturer. Det er muligt, at mange unge indvandrere kommer til at opleve denne konflikt, og det er muligt,

at mange unge indvandrere kan have svært ved at overleve denne konflikt, men det er også vigtigt at understrege, at man ikke skal tage denne konflikt for givet. For mange unge indvandrere vil det ikke være et problem. Man kan sagtens forestille sig, at unge indvandrere eller efterkommere agerer „kode-eksperter“, der kan håndtere de forskellige krav, der stilles i forskellige situationer. At leve i en globaliseret verden indebærer netop, at vi skal udvikle os til at blive kodebyttere. Det senmoderne menneske skal netop kunne håndtere det at bytte kulturel kode. Det at kunne håndtere dette, er en kompetence, der fokuseres meget på i dag.

Der er ingen tvivl om, at familien har en vigtig rolle at spille i forbindelse med identitets-

De flittige Fatima'er

Fyens Stiftstidende d. 23/1 2011 (uddrag)

På mindre end en generation er det lykkedes døtre af indvandrere og flygtninge at opnå de muligheder, danske kvinder har kæmpet for i over hundrede år. De bryder med sociale klasser, kønsroller og kulturelle traditioner og stormer frem i uddannelsessystemet og på arbejdsmarkedet.

I årevis er de blevet udstillet som undertrykte og tilbagestående i forhold til deres blonde og blåøjede medsøstre. Men mens medier og politikere har haft travlt med at tegne skræmmebilleder og råbe højt om indvandrerkvindernes, har en helt ny generation af flittige Fatima'er knoklet derhjemme med lektierne.

Aldrig før har så mange fået del i studenterhuerne, universitetsgraderne og de gode job på arbejdsmarkedet som netop nu.

„Kvinderne rykker, og der er virkelig sket noget her,“ siger Anika Liversage, der står bag flere rapporter om etniske minoriteter og uddannelse på SFI, Det Nationale Forskningscenter for Velfærd.

„Mens det i 1996 var cirka hver tiende kvindelig indvandrer og efterkommer, der gik på en videregående ud-

dannelse, var det 10 år senere cirka hver fjerde, der fulgte et studium på et universitet eller en anden højere læreanstalt.

Drengene derimod halter langt efter. Et faktum, der kan tilskrives både kulturelle traditioner og det danske uddannelsessystem. Med andre ord sidder pigerne ofte derhjemme, hvor lektierne kan være et frirum fra deres huslige pligter, mens drengene er langt mere udadventede. De er sammen med vennerne, spiller fodbold eller passer et fritidsjob. Når det ringer ind i skolen næste morgen, er den stillesiddende undervisning igen til pigernes fordel, mens drengene ofte ender i en ballademagerrolle,“ fortæller Anika Liversage.

„Fælles for begge køn er dog en stærk tro på uddannelsens frigørende kraft. Og det har de seneste årtier løftet kvinderne gennem sociale klasser, kønskampe og kulturelle opbrud.

De uddanner sig endnu ikke så meget som etniske danskere, men med den samme sociale baggrund er indvandrerne klart mere uddannelsesmæssigt ambitiøse. Uddannelse vægtes højere i indvandrerfamilier, fordi det er noget, som forældrene typisk ikke har haft samme mulighed for,“ siger hun.

Mor i Vollsmose 'Jeg kunne aldrig finde på at tvinge min datter til at bære tørklæde'

Hana al-Khamri, Information d. 3/8 2010 (uddrag)

Det er en enorm udfordring for indvandrer-mødrene i Vollsmose at opdrage deres børn i en kultur, der er så anderledes end den, de selv kommer fra, beretter Informations Hana Al-Khamri i sin første reportage fra Odensebydelen Vollsmose

Hjemme hos Samia Mansour kører tv'et, da jeg træder ind i hendes lejlighed i Egeparken i Vollsmose. Det er stille ind på den arabiske nyhedskanal Al-Jazeera. „Her har de fleste arabiske familier arabiske tv-kanaler i deres hjem,” fortæller Samia Mansour. Den ca. 50-årige kvinde er aktiv i lokalmiljøet i Vollsmose, mor til fire drenge og en pige, og så har hun fem børnebørn.

Samia Mansour kom til Danmark fra en palæstinensisk flygtningelejr i Libanon.

„Der er gode og dårlige ting at sige om den danske kultur – det kan jeg sige efter nu at have været her i 20 år. Danskerne savner i deres kultur de stærke bånd mellem familiemedlemmer, som vi har,” siger hun.

Så banker det på døren, og Samia Mansour skynder sig at få sit tørklæde på hovedet, inden hun går ud og åbner.

Samia Mansour bærer ikke tørklæde, da hun kom til Danmark, og hendes datter har nu valgt tørklædet fra.

„Jeg kunne aldrig finde på at tvinge hende,” siger Samia Mansour, da hun er kommet tilbage.

„Det er hendes egen beslutning, og det er hendes far helt enig i.”

Dansk eller arabisk

At opdrage sine børn i en kultur og i et land som Danmark er en udfordring, når man kommer fra Mellemøsten, mener Samia Mansour. Især hvad angår drengene. „Jeg brød for en tid forbindelsen til en af mine sønner, da han giftede sig med en dansk pige,” fortæller Samia.

„Det var ikke, fordi hun var dansk, at jeg var imod, at min søn tog hende som hustru. Det var, fordi jeg vidste, de ikke ville passe sammen,” siger hun og tilføjer, at sønnen og den danske pige blev skilt efter et års tid. Efter Samia Mansours opfattelse har andengenerationsindvandrere

ikke nogen klar identitet, for de er hverken danskere eller arabere.

„Der er en høj skilsmisseprocent i arabiske indvandrerfamilier i Danmark,” siger hun og fortæller, at to af hendes egne børn er fraskilte. „Det er, hvad der sker, når familier presser på for at få deres børn gift, mens de endnu er meget unge, helt ned til 16 år. Så er de slet ikke klar til at stifte familie.” Rodløsheden får ofte familierne til at ty til det, de kender, mener Samia Mansour.

Hun vurderer således, at der udgår et pres fra mange muslimske familier for at lægge muslimske piger, som ikke tilslører sig, på is. Ofte kommer presset endda fra deres tilslørede medsøstre.

„Det har sociale grunde – det er for, at de skal kunne følge sig trygge i deres nærmiljø,” mener Samia Mansour. Jamala, en unge kvinde med to børn, der oprindeligt stammer fra Libanon, er aktiv i en organisation, som forsøger at hjælpe Vollsmoses indvandrerkvinder til bedre integration. Også hun er opmærksom på de udfordringer, som de unge med indvandrerbaggrund står over for.

„De arabiske familier i Vollsmose klynger sig til den identitet, de tog med fra deres hjemland. Det ser vi hos de mange kvinder, som vælger at forblive husmødre.

Men de er nødt til at forstå, at situationen her i Danmark er en anden,” siger hun.

„For de unge kan det også være meget svært at blive en del af det danske samfund.

Jeg kender for eksempel en ung pige, som har fortalt mig, at de aldrig ser danske tv-kanaler i hendes hjem. Det kan virke mærkeligt, men holdningen er, at alt, hvad der kommer i de danske tv-kanaler, er løgne og slemme ting,” siger hun.

Den tid, vi lever i

Fathem Abdorhaman Said, mor med somalisk baggrund, nikker genkendende til problemstillingen: „At opdrage sine børn i Danmark er meget vanskeligt.

Økonomisk er vi trygge, men vi er meget bekymrede for, at vores børn skal miste deres religiøse tro i det her samfund,” fortæller hun. „Nogle gange føler jeg, at jeg

opbyg
for gø
i stykk
„De
komm
men h
lærer
I m
respe
Hui

dans
tradi
man
en m
find
fami
det v
fatte
fami
dansk
ter, c
der i

Ide
fæl

Når
skal
hed.
delt
ses i
func

iden
med
følel
noge
i gru
geri
har
dele
tale

opbygger værdier i mine børn, men at samfundet udenfor gør alt, hvad det kan for at rive det, jeg har opbygget, i stykker," tilføjer hun.

„Det danske samfund er meget anderledes end det, jeg kommer fra. Der er respekten for ældre mennesker større, men her i landet hører man, hvordan børn tiltaler deres lærer ved fornavn.

I min hjemkultur ville det være tegn på manglende respekt," siger Abdorhaman.

Hun er imidlertid opmærksom på, at det ikke nytter

noget at tro, hun kan opdrage sine børn, som var det i hendes egen barndoms Somalia.

„Drenge og piger bliver ofre for deres forældres indstilling til familieliv og konsroller – fordi de søger at kopiere livsformen fra deres gamle hjem og overføre den til deres børns personlighed," siger hun.

„Men den slags vil aldrig fungere i Danmark. Vi er nødt til at lytte til, hvad profeten Muhammed sagde til sine tilhængere: 'Opdrag ikke jeres børn, som I selv er blevet opdraget, men gør det efter den tid, som børnene lever i.'"

dannelsen. Der er selvfølgelig en forskel på en traditionel fællesskabsorienteret familie, som man ser det hos mange etniske minoriteter, og en moderne individorienteret familie, som man finder det i Danmark. Der er forskel på muslimsk familieliv og dansk familieliv, men samtidig er det vigtigt, at man ikke antager en stereotyp opfattelse af forskellene mellem det etniske danske familieliv og det familieliv, som mange etniske danskere lever. Der findes også etniske minoriteter, der lever i moderne familier, og dermed er der ikke altid tale om et modsætningsforhold.

Identitet og det nationale fællesskabs betydning

Når unge mennesker søger efter et fællesskab, skal det ses i lyset af, at fællesskaber giver tryghed. Når unge etniske minoriteter bliver aktive deltagere i f.eks. religiøse grupper, kan det netop ses i det lys. Her får de tryghed og et sikkert fundament.

Som tidligere nævnt er en væsentlig del af identitetsdannelsen, at individet identificerer sig med en gruppe, og dermed opstår der en vigtig følelse af at „være af den samme slags". Man deler noget eller har et værdifællesskab med de andre i gruppen. Man tilhører den samme sociale kategori. „Danskere" taler det samme sprog, men vi har som danskere også en ide om, at vi i høj grad deler fundamentale værdier og normer. Der er tale om et værdifællesskab, man bl.a. opnår,

fordi danskerne møder de samme dannelses- og uddannelsesinstitutioner som f.eks. skolen. Mange unge børn oplever, at de højst kan blive halvt eller lidt danske, fordi de stoder mod en række nationalitetskriterier, som de ikke kan opfylde. Det drejer sig f.eks. om udseende, sprog og religion.

Nationer og etniske grupper er en slags „forestillede fællesskaber"³ – altså fællesskaber, hvis medlemmer aldrig vil komme til at lære hinanden at kende, samtidig med at de oplever sig som en del af det samme. Nationen er et „forestillet fællesskab", der ikke har et decideret afgrænset territorium. Man kan godt føle sig som værende dansker eller „leve som dansker", selv om man ikke befinder sig i Danmark – det gælder også for etniske minoriteter i Danmark. De kan selvfølgelig også føle sig som værende irakere og tyrkere, selv om de befinder sig i Danmark. Disse fællesskaber er dermed konstruktioner, der er skabt, og det er i høj grad medierne, der er med til at formidle et indtryk af et nationalt fællesskab. Det er bl.a. medierne, der får os til at føle os forbundet med mennesker, vi aldrig har mødt. Eller sagt på en anden måde, så er det oplagt at betragte det nationale fællesskab som en diskurs, der har sit eget nodalpunkt med en dertilhørende ækvivalensskæde.

3. Begrebet „forestillede fællesskaber" stammer fra nationalisme-forskeren Benedict Anderson (1936), der i 1983 udgav bogen „Imagined Communities".

Det nationale fællesskab er et „forestillet fællesskab“ – et fællesskab med andre danskere, som vi ikke kender!

Laura Gilliam påpeger i relation til dette, at også blandt etniske minoriteter bliver identitetsdannelsen ofte koblet sammen med forestillingen om det nationale tilhørsforhold. Det fællesskab, der tager udgangspunkt i det nationale tilhørsforhold er helt grundlæggende – også når det handler om etniske minoriteter. Disse fællesskaber er i høj grad med til at konstruere forestillingen om nogle kulturelle ligheder internt i fællesskabet. Når forestillingen om den nationale identitet

spiller en markant rolle, så hænger det sammen med, at netop den sociale identitet bygger på en ide om at være forudbestemt. Man er dermed født et bestemt sted og ind i nogle bestemte sociale sammenhænge, og det er med til at forene individet med dette nationale fællesskab. Man kan med andre ord tale om, at vi i forhold til den nationale identitet har at gøre med en social kategori, som man næsten automatisk er en del af.⁴

Etniske minoriteter viser en stor interesse for at markere deres nationale identitet.⁵ Der er tale om en identitet, der i høj grad stammer fra hjemmet, og som er med til at strukturere den verdensorden, som de oplever. Identiteten forankres følelsesmæssigt i nationale værdier og forestillinger. Det indebærer, at børnene bliver placeret i et fællesskab, der nok er forestillet, men antager konkrete former. Der er

tale om en identifikation med et fjernt, men kendt territorium. I centrum for disse overvejelser er dog familien. Den nationale identitet er som oftest begrundet i, at den nationale identitet refererer til et „familie-vi“. Børnene føler herigennem tilknytning til et fællesskab og et hjemland.⁶

4. Laura Gilliam (2009) „De umulige børn og det ordentlige menneske“, Aarhus Universitetsforlag s. 35 ff.

5. Laura Gilliam (2009) „De umulige børn og det ordentlige menneske“, Aarhus Universitetsforlag s. 236 ff.

6. Laura Gilliam (2009) „De umulige børn og det ordentlige menneske“, Aarhus Universitetsforlag s. 246 f.

nt rolle, så
nen med, at
e identitet
om at være
lan er der-
mt sted og
mte sociale
og det er
individet
ale fælles-
ned andre
i i forhold
identitet
en social
an næsten
del af.²
oriteter vi-
esse for at
ationale
r tale om
i høj grad
mmet, og
it struktu-
sorden, som
titeten for-
ræssigt i
er og fore-
debærer,
r placeret
ler nok er
antager
r. Der er
nt, men
se overvejel-
lentitet er
ale identi-
ne føler
kab og et

.....
lige menneske

.....
lige menneske

.....
lige menneske

Nationalstaten er ikke under afvikling – ikke lige foreløbig

Julie Hjerl Hansen, Information d. 19/4 2008 (uddrag)

De plejede at komme udefra og true med invasion. Men sådan er det ikke længere:

„Fjendebilledet for borgerne i en nation var tidligere folk udefra,” forklarer nationalismeforskeren Benedict Anderson til Information: „Det kunne for eksempel være nabolandet, som man i lange perioder lå i krig med. Men det er vigtigt at forstå, at ingen nation på nogen betydningsfuld måde har tilføjet landområder til sit territorium de seneste 60 år. Derfor bliver de nationale grænser opfattet som urokkelige. Fjenden kommer ikke længere udefra, men i stedet dominerer frygten for at få frataget sin nation indefra. Tidligere hadede franskmændene tyskerne. I dag hader de algerne, selv om de i generationer har levet side om side med dem inden for de samme nationale grænser.”

Det er ikke tilfældigt, at Benedict Anderson vælger Frankrig som eksempel. Frankrig illustrerer nemlig en tendens, der har gjort sig gældende i mange europæiske lande. I efterkrigstiden var Frankrigs indvandrerpolitik – ligesom den danske – ekspansiv. Man manglede arbejdskraft, og franskmændene følte desuden, det var et nederlag ikke længere at have Europas største befolkning, så derfor åbnede man velvilligt grænseovergangene for immigranter. Den holdning til immigration har dog ændret sig. I 1974 blev der i Frankrig indført en officiel 'nul-immigrationspolitik', som skulle dæmme op for indvandringen fra blandt andet Nordafrika, i 90'erne vandt Jean Marie Le Pens nationalistiske parti, Front National, frem ved blandt andet at kræve, at tre millioner ikke-europæere skulle sendes hjem, og i dag er indvandring og integration stadig nogle af de vigtigste politiske emner på den franske dagsorden. Det samme gør sig gældende i Danmark og i mange andre europæiske lande.

„Jeg tror, at det, der skræmmer folk i for eksempel Frankrig, er, at integrationen af minoriteterne sker, om borgerne kan lide det eller ej. Mange af algerne i Frankrig har aldrig været i Algeriet, og det skræmmer franskmændene, at de bliver franske. De ville ønske, at algerne ville forblive anderledes”, siger Benedict Anderson.

Nationalisme er magt

Benedict Anderson vurderer, at der i Europa generelt er sket en højredrejning, hvor nationalistiske tendenser er vundet frem. Og han mener, at venstreflojen må erkende, at de bærer en del af ansvaret:

„At store dele af befolkningen er flyttet til højre, skyldes altså også det demokratiske venstres fejltagelser. De partier, der tidligere tilhørte venstreflojen, har været alt for svage på det her område. De har mistet magt til højreflojen, fordi de ikke har haft nogle reelle alternativer, når det gjaldt indvandring og integration. De bærer en del af skylden for, at de nationalistiske partier er stormet frem på den måde, og det er en fiasko,” siger han.

„Nationen giver dens befolkning en følelse af evigt liv, og det er en meget stærk kraft i en tid, hvor de fleste mennesker ikke har stærke religiøse følelser. Ideen om, at nationen vil fortsætte og bestå i det uendelige, er en slags trost. Danskerne kan tænke, at når de dør, så vil Danmark fortsætte med at bestå,” siger han og fortsætter:

„De politiske ledere er klar over, at følelsen for nationen er en magtfuld størrelse. Især i dag, hvor de tidligere skarpe politiske skel mellem venstre og højre er ved at falme, og hvor forskellen mellem politiske partier er så lille. Det at tale som partileder er derfor ikke længere nødvendigvis noget, der får befolkningen til at lytte. Men hvis man opkaster sig selv til at tale på vegne af nationen, så ligger der pludselig en helt anden magt bag ens ord.”

Kanon er statslig propaganda

I Danmark har politikerne også indset, at nationalisme kan være et nyttigt redskab. Regeringen har som bekendt udgivet en kulturkanon, som skal „lære os om det, vi kommer fra”, og en demokratikanon, som „skal styrke danskernes kendskab til de principper om frihed og folkestyre, som det danske samfund bygger på”.

Benedict Anderson trækker på smilebåndet, da han får forklaret de danske bestræbelser:

„Det er spørgsmålet, om der er nogen, der gider læse den her slags tekster,” siger han, da han får beskrevet kanonprojektet. „Jeg mener jo i virkeligheden, at alle

skolebøger til alle tider har været af den her type. Der er altid tale om statslig propaganda, hvor man konstruerer en glamourøs tilblivelseshistorie, som beskriver, hvordan ens stat er blevet det pragteksemplar af en nation, den er i dag. De her tiltag lyder absolut ikke som noget nyt," siger Benedict Anderson. Han mener dog ikke, at den slags 'propaganda' har den store effekt.

"Jeg kan huske de skolebøger, jeg selv læste som barn. De var alle præcis på den måde. Det var altid statslig propaganda, som skulle lære én om højdepunkterne i nationens historie. Men det var, som om det aldrig var højdepunkterne, der fængede. I stedet var det historierne om mærkelige dronninger, slagmarker og eventyr, der fængede mig. Jeg tror ikke, der er sket den store forandring, siden jeg var barn," siger Benedict Anderson, men forsøger alligevel at analysere, hvorfor behovet for at nedfælde den slags kanoner er opstået i Danmark:

"Den Europæiske Union med dens forestillinger om nye fællesskaber skræmmer jo nogle. Så måske er denne nye propaganda også et udtryk for, at man føler sig alarmeret ved nogle aspekter af Den Europæiske Union," siger han.

Nationalisme er ikke negativt

Ifølge Benedict Anderson udfylder nationalismen et følelsesmæssigt tomrum hos det moderne menneske, som blandt andet religionen tidligere fyldte ud. Men det ser han ikke noget problem i. Det er nemlig ikke nationalismen, der er noget galt med. Det er måden, vi bruger den på.

"Nationalisme udspringer ikke af at sige hadefulde ting om immigranter. Den nærer sig i stedet ved symboler som flag og nationalsange, og igennem den måde man konstru-

erer den nationale fortælling på i historiebøgerne. Folk har brug for noget at varme sig ved. I det moderne samfund er det utrolig svært at få følelsen af varme. Man kender ikke sine naboer. Det moderne menneske savner en tryghed, en følelse af varme og sikkerhed, og det kan nationalismen give," siger han.

Han mener, at nationalisme grundlæggende er udtryk for positive følelser, der også kan føre til øget tolerance og fremme sameksistensen mellem forskellige minoriteter.

"Fællesskabet og tolerancen opstår ved, at man ikke kan nægte én dansker rettigheder, som en anden dansker har. På den måde kan nationalisme gøre folk mere tolerante og åbne," siger han.

Selv om mange forskere taler om, at nationalismen er ved at vige til fordel for forestillinger om etniske og religiøse fællesskaber, mener Benedict Anderson stadig, at nationalisme er den mest magtfulde forestilling om fællesskab i dag: "Der er ingen tegn på, at nationalismen og nationalstaten som samfundsform er på tilbage-tog. Der er flere andre forestillede fællesskaber, der har stor betydning, men ingen, der for øjeblikket ser ud til at true nationalismen," siger han, men tilføjer efter et par sekunders tænkepause:

"Tendensen til tilbagevenden til forestillede religiøse fællesskaber er dog ved at blive meget alvorlig og farlig både i USA og mange steder i den muslimske verden. Men jeg har mange arabiske venner, og det første, de giver sig til at snakke om, hvis de f.eks. er egyptere, er altid, hvor upålidelige syrere er, og hvor umuligt det er at kommunikere med yemenitterne. Så jeg tror stadig, nationalismen spiller en utrolig stor rolle, selv i Mellemøsten."

Mad – en del af en social kategori

"Muslimer – det er dem, der ikke spiser svinekod." Man kan næsten høre sig selv sige det. Mad er relevant, når man beskæftiger sig med integration. I mødet med andre mennesker eller andre kulturer fokuseres der ofte på mad. Læg mærke til, hvor tit man hører om familiemedlemmers beretninger om den underlige (eller lækre) mad, der blev serveret på ferien, eller som de på an-

den vis har set de "indfødte" spise. I integrationsdebatten bliver mad også ofte diskuteret. Det er ikke sjældent, at man støder ind i argumentationen om, at det at være dansk er lig med at spise en rød polse og drikke en Tuborg til den lokale byfest.

I den forstand repræsenterer mad noget meget intimt. I et multikulturelt samfund bliver mad derfor en alvorlig sag, der kan skabe konflikter. Diskussionen om mad bliver ofte til en

Integration handler også om mad.

diskussion om, hvor langt majoriteten skal strække sig i bestræbelserne på at komme minoritetens ønsker i møde. Skal forældre og pædagoger i en børnehave tage hensyn til, at der kan være muslimske børn på stuerne, således at børn f.eks. ikke kan have polsehorn lavet af svinekod med til uddeling i forbindelse med en fødselsdag?

Tre identitetsvalg hos etniske minoriteter

Den norske antropolog Thomas Hylland Eriksen påpeger, at de unge mennesker fra de etniske minoriteter står over for tre typer af identitetsvalg, når de skal socialiseres ind i den danske kultur. De tre former for identiteter, som Thomas Hylland Eriksen beskæftiger sig med, er den rene identitet, en bindestregsidentitet og en kreolsk identitet.

Den rene identitet

Når man beskæftiger sig med integration, handler det ofte om „os“ og „dem“. Der er en skarp

adskillelse mellem de forskellige grupper, og risikoen for, at der opstår fjendebilleder, er forholdsvis stor. Når Thomas Hylland Eriksen omtaler den rene identitet, så hæfter han sig netop ved den gruppe af etniske minoriteter, der vælger identitet med udgangspunkt i f.eks. religion og tradition. I forbindelse med den rene identitet handler det om at være forskellig fra de andre. Enten er man dansker, eller også er man tyrker eller somalier.

Det skaber i sig selv som nævnt potentielle konflikter, men det er kendetegnende, at den rene identitet samtidig skaber orden og forudsigelighed. Der er klare regler for, hvilke krav der er til det enkelte individ, og normer og værdier står ikke til diskussion. Dermed er det enkelte individ ikke stillet over for umulige dilemmaer i form af to modsatrettede værdisæt, hvoraf den ene skal vælges og den anden forkastes.

Thomas Hylland Eriksen påpeger, at mange minoritetsgrupper bevidst vælger den form for identitet, da det er med til at give et positivt selv-

billede i et samfund, hvor der kan være en tendens til, at der bliver „set ned på en“ af majoriteten. Problemet er dog, at valget af denne identitet resulterer i manglende integration, og der kan ifølge Hylland Eriksen ligeledes opstå nogle personlige frustrationer, når bærere af den rene identitet bliver konfronteret med et senmoderne samfund, hvor der lægges vægt på det individuelle valg og de mange valgmuligheder.⁷

Bindestregsidentitet

Modsat er det med bindestregsidentiteten. Her forsøger man bevidst at skabe bro mellem to eller flere kulturer. Her drejer det sig ikke om „os“ og „dem“. Her handler det med andre ord om, at man godt kan være dansk-parkistaner eller dansk-somalier. Det enkelte individ forsøger at tilgodese forskellige kulturer. Den unge pakistaner forsøger f.eks. at leve efter pakistanske normer og værdier inden for hjemmets fire vægge, mens han samtidig forsøger at leve op til de normer og værdier, der er kendetegnende for det danske samfund i dagligdagen på det lokale gymnasium. Med andre ord kan man sige, at der er en skarp adskillelse mellem det offentlige og det private. I det private rum lever man efter en kultur og dens normer og værdier, mens man lever efter ganske anderledes normer og værdier, når man færdes i det offentlige rum.

7. Thomas Hylland Eriksen „Hybrid kreativitet“ i Thomas Hylland Eriksen og Oscar Hemer (red.) „Ambivalens og fundamentalisme“, 1999, Spartacus, s. 18 f.

Bindestregs-identiteten indebærer dog, at der er en skarp adskillelse mellem de to kulturer. Der er således ikke tale om en sammenblanding af de to kulturer, men der er tale om, at det enkelte individ forsøger at efterleve de forskellige værdisæt, alt efter hvilken situation og hvilken rolle som individet står i.⁸

Kreolske identitet

Der er også en tredje mulighed, når man skal vælge en identitet – det handler om den kreolske identitet. Her anerkender man i modsætning til de to andre former ikke eksistensen af adskilte kulturer. Det er ikke længere muligt at finde grænsen mellem de forskellige kulturer. Den kreolske identitet handler om en sammenblanding af forskellige kulturer, f.eks. troende muslimer, der praktiserer deres religion, og samtidig drikker øl og spiser svinekod.

Den rene identitet forsøger at holde kreoliseringen ude, og bindestregsidentiteten forsøger at give et bud på, hvordan man kan leve i et nyt og anderledes samfund med andre værdier og normer, samtidig med at man er tro mod den bagage, man har med sig i form af ens oprindelige kultur. Via den kreolske identitet forsøger man at oprette en ny form for identitet med helt nye værdier og normer.⁹

8. Thomas Hylland Eriksen „Hybrid kreativitet“ i Thomas Hylland Eriksen og Oscar Hemer (red.) „Ambivalens og fundamentalisme“, 1999, Spartacus, s. 19.

9. Thomas Hylland Eriksen „Hybrid kreativitet“ i Thomas Hylland Eriksen og Oscar Hemer (red.) „Ambivalens og fundamentalisme“, 1999, Spartacus, s. 19 f.